

Naar een teekening van Joh. Wenzel.

SCHIP IN NOOD.

DE STORMVLOED.

Hoor! hoe het bruist en loeit daar buiten!
Dat is de wind. Hij komt uit het Noordwesten;
daar is zijn wieg.

En hij wordt al geduchter, al ontzaglijker. Zijn kracht
groeit. En hij slaat zijn vleugels uit met daverend geweld.

De ramen schudden in hun sponningen. De wind raast
om de hoeken van het huis; hij fluit in den schoorsteen;
hij rumoert boven het dak, en de deuren slaan dicht met
een harden slag.

Dat is de wind; de storm; de orkaan. Hij is nu overal;
daar is geen plek, waar gij zijn donderstem niet hoort.
Hij geeselt het dorp, het woud. De golven rijzen ver-
schrikt op uit haar sluimering, en ze steigeren op als
schichtig geworden paarden, die wild aan hun halsters
rukken.

Het strand davert van zijn kracht; de zee schuimt op
in toorn, — o mijn vrienden! dat is de stem van God...

In den storm klinkt Zijn stem, en nu ontroeren en beven
onze trotsche harten. Want aardwormen zijn wij en
anders niet. Als de orkaan losbreekt, dan voelen we
onze zwakheid, onze broosheid, onze nietigheid. En sid-
derend aanbidden we des Heeren almacht.

Ziet ge dat? Een schip in nood! Het kwam uit het
verre Zuiden, met een kostbare vracht, en hier, vlak voor
de haven, werd het door den storm overrompeld. Want
de stormwind komt ineens, plotseling, als ge hem niet
verwacht. Hij giert langs den mast en scheurt het want.

Een schip in nood — o, het doet denken aan een
mensch, die vlak voor de poort der eeuwigheid ligt!

Ziet ge dat schip? Het strijdt om zijn leven; het werd
besprongen door den grimmigen waterwolf, en zoo strijdt
het om zijn leven.

Het roept om hulp. Het wordt opgeheven naar de
wolken en neergesmaakt in de diepe kolken — we zien
de noodseinen; we hooren het hulpgeschreeuw...

Het dorp komt in rep en roer. Daar wonen zeemans-
harten. En als zoo'n langzame, gemoedelijke zeeman aan
land het hulpgeschrei hoort uit de branding, dan verandert
hij. Want dat is immers zijn makker, die in nood ver-
keert. Het zeemansbloed begint te bruisen, en hij zal
zijn leven wagen, om dat van zijn makker te redden.

Men spreekt van helden — hier wonen de ware helden.
Zij gaan in de reddingsboot; zij aanvaarden den strijd
tegen den storm, tegen de zee, tegen den dood, om die
vreemde menschen daar op dat vreemde schip te redden.

Het dorp loopt uit. En daar staan ze in den vliedenden
storm: die vrouwen, die moeders, die kinderen, de dappere
redders na te staren in de schuimende branding — o
Heere, bewaar en behoud!

De wind is overal. Hij maakt van het water zijn storm-
ram en beukt den dijk.

Die gindsche streep — dat is de dijk. Achter dien

